

ГОДИНА II

ЧЕТВЪРТАКЪ, 28 МАРТЪ 1891 Г.

БРОЙ 27

Н О В И Н И

ВѢСТНИКЪ ПОЛИТИЧЕСКИ, НАУЧНО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ И ДУХОВЕНЪ

Редакцията и администрацията на
вѣстника с въ Цариградъ, Ортакьей.

Почтеността дѣла на вѣстника с: дѣл
бѣл модидната за въ Турция и десетъ
лева за въ странство.

Имаемъ продажнѣ въ сѣдината—
въ ЧЕТВЪРТАКЪ
ЕДИНЪ БРОЙ ЕДИНЪ ГРОШЪ

Всѣмъ, кои се отнася до вѣстника и до
редакцията администрация по се неприя до
Редакцията: Constantinople, Orta-köy.

Цѣна на обяваността:
За всяко вѣстника до четвъртата
една грошъ, за дванадесетъ вѣстника 5
гроша обнародване, и 20 лева за
за всяко вѣстника обнародване.

Господине редакторе,

Въ последния номеръ на вѣстникъ отъ сръбския в. „Народни Листъ“ и обнародованъ въ 24 брой на почтенния Въ вѣстникъ статия, потчешната редакция нѣма „да Ви допие на ухо, ако отъ, отъ прости патриотизмъ, не Ви съобща, какво ми са говорили нѣкѣтъ учители за успѣха на народното дѣло (?) въ Битолско.“ Съ дѣла да услужа на хората около „Народни Листъ“ за да се не правятъ трудъ чакъ отъ Българь до дохождатъ въ Цариградъ да Ви шпикатъ на ухо, съобщимъ. Въ сѣдмашето, което, ако нѣмате за пужде, дайте на посусантване чрезъ почтенния в. „Народни“.

Нѣмаю е вето случай нето пужда да ми говорятъ нѣкѣтъ учители за българското чувство на българското население въ страната ми, понеже въ тая страна сѣмъ се родилъ, отрасль и прекралъ близо 40 години. При това, като книгопродавецъ, имамъ сѣмъ възможность, било по дѣла и писменни словенца, било при забавлентъ си за работенно вѣрени изъ вътрѣшността на страната да се зѣбра въ затвърдянето българско чувство на съотечественницатъ си, което е било и е въ състояние да стои сръбцу хвалитъ възумени, които му се правятъ отъ единѣростъ и единѣршантъ сѣсѣди, герантъ и сръбитъ. А пъкъ за вѣдѣние са „сръбско чувство“, какво предпологамъ да разбиратъ почтеннѣ редакторъ на в. „Народни Листъ“, не може вето да се предволятъ да ми са говорили нѣкѣтъ учители, въ тая прости и проста причина, че не само въ Битолско, но и въ дѣлата страна не е нѣмаю и нѣма сръбско народно дѣло и чувство, което, ако съществува, при вѣдѣние годишната сръбска промисловителска трѣскава дѣятельность, трѣбало да възлѣа за зѣкъ съ отъаране сръбски ученица, които да дѣла въ нѣмални по шипенска.

Единчото нѣщо обаче, което мота да си примамъ въ тая загода, е сѣдмашето: Миналата пролѣтъ, на 10 май се предволяше Вознесение Гос-

поне, а на другия ден бързо праз-
ника на нашите просветители св. Ки-
рил и Методий. По тоя случай на Ва-
толкава висшата висшесредна школа жу-
риятъ присъдени за по-бавна-
то отпразнуване народни празници
и съ-така цѣль се бѣха събрали въ
присъзната стая, дѣто ги заварихъ,
женицитъ господа учители на българ-
ското четворозвасно училище и г-да
ученицата настоятел. Презъ проз-
реца на стаята събрадохъ на една кама
бавно до павилиона да се разсѣла
сърбско време и това време ми даде
поне да понятиъ, отъ престо лебе-
натостъ, като както върви въ Битова
сърбската пропаганда. Въ самото вре-
ме казахъ на стаята дѣй съ кон-
ференци дръхъ обѣщана и никому отъ
присъствующитъ неслухати лица. Е-
динъ отъ тѣхъ се каза, че бавъ отъ
Охридъ, а другия отъ Галичина
(Добарско) и казаха, че си идвали отъ
Българъ, дѣто работили, а се оти-
ла въ родитѣ нѣсти.

Галичина не поздравя по нѣе и съ
това ми даде поводъ да го защитиъ
кадъ си се изкажи. Отъ обяснението
ми разбрахъ, че той е бавъ слуга при
единъ отъ турчинитъ кабаръ и жотихъ
да си спомна, че нѣкогата ми е купу-
валъ отъ книжарницата ми книжки Са-
вонинъ-Трипетинъ, Хитра Петра, На-
страдинъ-Ходжа и тѣхъ подобни и че
еднакъ дохожда заедно съ братъ си,
ученикъ и стипендиантъ въ турчинската
българска гимназия, отъ които се не-
позна като стипендиантъ по самотъ у-
чилища, за да ми търси печатно и по-
добно на гимназиинитъ свидетелство,
което, кади се, имъ трѣбало за под-
писване бѣлжкитъ и представяне
въ сърбската Велика Школа, дѣто по-
днесъ е училище. Въ присъствието
на тѣхъ дѣй поведоха лица единъ отъ
г-да учителитъ жарспраши за разнитъ
назначени на сърбската пропаганда
по отпразнуване сърбски училища въ Ва-
толкаво, за които кажи съзвонено и
пробави, че съ подобни непрестателни
назначени само деморализация може
да се докара на населението, безъ да
може да се пренесе нѣкояква вода на
националистическата сърбска идея. Азъ не
отказахъ, че пропагандитъ дѣйствително де-
морализиратъ населението, обаче усмѣ-
ихъ и фактически убѣдихъ събесѣдникъ
тъ си, че отъ сърбскитъ назначения не
може да пронамеръ такава голяма при-
да за камото народно-училищно дѣло,
щото да струва да измисля сърби,
особно като знаеаъ, каментия задър-
дени характеръ на нашесекъ българинъ,
както отъ паметитъ си и до днесъ си
пона гордо и самото нѣсто, а че нашия
народъ успѣа въ друга пропаганда,
която разполагаше и съ душата на
българина, та ще обрѣцатъ нѣмаше
на сърбитъ, които, слава Богу, не са
въ състояние да представятъ на бъл-
гаринини така добро и приназвѣтел-
но, нѣщо да се отнаже отъ най-свѣто-
то и най-много на тоя свѣтъ, народ-
ността, която е неговѣдвалъ, която
по-горѣ казахъ, отъ паметитъ си. Ко-
гато азъ се се измѣриахъ нѣколко бе-
законя, халандина и кабаръ, които съ
голяма трудъ и постепенно коментъ по
5-600 грени на годишната, а нѣколко
неподнама търговци и гланици и проз-
воститанци се политикана, за хата-
ра на Б. А. Т. мѣсечно казатъ да се на-
рижатъ старослѣбия, не трѣба на
най-малко да се беснеложъ. Такавъ
каментъ съмнелостъ и между най-вели-
китъ народности въ свѣта. Най-българ-
скитъ трѣба да се гордѣмъ и да се
бровимъ честати, дѣто и каментъ отъ на-
редъ си продавали въ добра цѣна. Въ
тоя случай само на каментитъ се на-
да да ми кажатъ, каментъ, за да се
успѣва по такъвъ каментъ въ народитъ
дѣла, ка трѣба да се търсятъ рудни-

антъ на Кадморина, които, за честъ,
не сѣдѣли въ сѣдницѣ нѣмъ
страна.

Въ заключение, считамъ за дължностъ
да поблагодаря на почитаемата ре-
дакция на „Н. Листъ“ за коопиран-
та, които ми прѣда, като въ началъ „до-
стоенъ“ асистентъ. За дължностъ тѣмъ честъ
не се даде съскѣ дѣтския. Неужели
днесъ Християнството се нуждае отъ
мѣстола, които да го провъзвѣдѣтъ
на самото него, тѣ в българщината
да се нуждае отъ мѣстола, които
българщината е сѣдѣла и не
сѣдѣла въ страната до дѣто же-
лѣе за тѣ сѣдѣтъ народа, които в по-
дѣла. Въсползуюва отъ случая, и-
ма въ честъта, г-не редакторе, да Ви
поздравя да бъдете утѣсени въ отлична-
то не какъ Васъ почитаме.

Н. Г. Самаринскъ.

Салунъ, 19 мартъ, 1881 год.